

Arrest

nr. 170 571 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2013 houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 5 oktober 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 februari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 30 juni 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 30 juni 2010, nr. 45 854).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 augustus 2010 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.4. Verzoeker diende op 27 augustus 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 oktober 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad bij arrest van 27 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 27 januari 2011, nr. 55 061).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 februari 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.7. Verzoeker diende op 8 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 april 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 mei 2011 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 mei 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B (bijlage 13).

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 juni 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.12. In toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet werd verzoeker op 7 juli 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gemachtigd tot een voorlopig verblijf van zes maanden vanaf het moment van de afgifte van de nodige documenten.

1.13. Verzoeker werd op 16 januari 2012 van ambtswege afgevoerd uit de registers van de stad Antwerpen.

1.14. Ingevolge de afvoering van ambtswege werd op 7 februari 2012 aan verzoeker een attest van afneming van zijn IKV (bijlage 37) afgegeven.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 11 april 2012 een beslissing tot herinschrijving in het vreemdelingenregister waarbij hij tot verblijf werd toegelaten tot 17 augustus 2012.

1.16. Verzoeker diende op 27 september 2012 een aanvraag in tot herinschrijving en werd in het bezit gesteld van een attest dat zijn verblijf dekte tot 11 november 2012 (bijlage 15).

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 14 februari 2013 een beslissing houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf. Verzoeker werd hiervan op 12 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A.(...), T.(...)

Geboren op (...) te (...)

Nationaliteit: Afghanistan

Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, vervallen sedert 17.08.2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006. Hij werd in het bezit gesteld van een A-kaart op 01.09.2011 die éénmaal werd verlengd en laatst geldig was tot 17.08.2012.

Volgende voorwaarden voor de verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf werden opgenomen in onze vorige instructies dd. 11.04.2012 (akkoord herinschrijving en verlenging A-kaart):

"Voorwaarden voor de verdere verlenging: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loon fiches)+ een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)

Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.

De tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) mag niet verlengd worden zonder voorafgaandelijke toelating van mijn diensten.

Ingevolge artikel 33 van het KB van 8 oktober 1981, zoals gewijzigd door het KB van 27 april 2007 dient betrokkene zich tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag vóór de vervaldatum van de verblijfsvergunning aan te bieden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om de verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen."

Betrokkene verzocht pas op 27.09.2012 om de verlenging van zijn tijdelijk verblijf, en legde daarbij volgende documenten voor: een attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene sinds 01.01.2012 geen financiële steun geniet: een attest van het met vrucht beëindigen van een cursus Nederlands als tweede taal, gedateerd 27.06.2012; een inschrijvingsattest voor de volgende module van de cursus Nederlands, niet gedateerd; loonfiches van de maanden december 2011 t.e.m. mei 2012; een arbeidskaart C geldig tot 18.07.2013. Gezien de voorgelegde loonfiches op het moment van de aanvraag al niet meer recent waren, werd door onze diensten op 12.10.2012 gevraagd om recentere bewijzen voor te leggen van betrokkenes bestaansmiddelen. Betrokkene legde daarop geen recentere bewijzen van tewerkstelling meer voor, maar een inschrijvingsattest als werkzoekende bij de VDAB gedateerd 12.12.2011 en geldig tot 12.03.2012, enkele verklaringen van vrienden die hem geld lenen met bankuittreksels die dit bewijzen; kaartjes met contactgegevens van interim-bureaus, een kopie van zijn paspoort en een huurovereenkomst.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene heeft nagelaten de aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf te doen binnen de in art. 33 van het K.B. van 08.10.1981 vastgelegde termijn (tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor het verstrijken van de verblijfsvergunning). Immers werd pas ruim een maand na het verstrijken van de verblijfsvergunning een aanvraag tot verlenging gedaan.

Voorts toont betrokkene niet aan te voldoen aan de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf. Hij legt een verstreken arbeidskaart voor en blijkt geen nieuwe te hebben aangevraagd. De bewijzen van tewerkstelling zijn niet recent. Betrokkene doet weliswaar geen beroep op het OCMW voor zijn bestaansmiddelen, maar blijkt niet te kunnen instaan voor zijn eigen onderhoud. Betrokkene lijkt te willen aantonen dat hij op zoek is naar werk, maar legt een inschrijvingsattest als werkzoekende voor dat reeds lang verstreken is. De contactgegevens van interim-bureaus bewijzen geenszins dat betrokkene actief op zoek is naar werk. Ook het feit dat betrokkene geen nieuwe arbeidskaart C heeft aangevraagd, wijst geenszins op grote werkbereidheid. Bovendien doen de eventuele inspanningen die betrokkene gedaan zou hebben om te solliciteren, geen afbreuk aan het feit dat hij niet voldoet aan de voorwaarde van tewerkstelling.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

(...)"

1.18. Tevens op 14 februari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 12 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M.(...) E.(...), attaché wordt aan

de genaamde A.(...), T.(...), geboren te Kabul, op 01.01.1981 die de Afghanistan nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste binnen de 30 dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De A-kaart van betrokkene is verstreken sinds 17.08.2012 en kan niet worden verlengd.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van “de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”. Verzoeker stelt daarbij als volgt:

“In hoofdde

Artikel 13, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat op aanvraag van de betrokkene de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats wordt verlengd of vernieuwd. Verder stelt dit artikel dat de Koning bepaalt onder welke voorwaarden een aanvraag tot verlenging kan worden aangevraagd.

De Koning heeft echter geen voorwaarden gesteld voor de verlenging van een machtiging tot beperkt verblijf op grond van artikel 9bis.

De Koning heeft blijkens artikel 33, tweede lid van de Vreemdelingenwet wel voorwaarden opgenomen voor de vernieuwing van een verblijfstitel op grond van artikel 10 of 10bis, maar niet op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De voorwaarden die het bestuur hebben gesteld aan de verlenging van de verblijfstitel van verzoeker hebben geen enkele wettelijke grondslag. Het bestuur voegt voorwaarden toe aan de wet, hetgeen ontoelaatbaar is.

In ondergeschikte orde, zo Uw Raad zou oordelen dat het bestuur wel bindende voorwaarden mag stellen aan de verlenging van verzoekers machtiging tot verblijf.

Verzoeker heeft aangetoond aan de gestelde voorwaarden te voldoen in de mate dat overmacht hem niet verhinderd heeft.

Door het feit dat verzoeker een hele tijd niet over een verblijfsmachtiging beschikte en vervolgens niet over een verblijfskaart beschikte kon hij zijn werk niet verder uitoefenen. Dit vloeit voort uit omstandigheden

buiten zijn wil om.

Verzoeker heeft al het nodige gedaan om zich opnieuw te laten inschrijven en om zijn kaart te verlengen.

Door verkeerde communicatie op het niveau van de gemeente en door de Kafkaeske onmogelijkheid om daadwerkelijk aan het loket in Antwerpen iemand te pakken te krijgen heeft verzoeker zijn verblijf niet tijdig kunnen verlengen.

Door het feit dat verzoeker niet over verblijfsmachtiging beschikte heeft zijn eertijdse werkgever de overeenkomst stopgezet, hetgeen paradoxaal genoeg geleid heeft tot de verhinderende om aan de voorwaarden van de verlenging te voldoen.

Door het feit dat verzoeker geen elektronische kaart verkregen heeft bij de verlenging van zijn verblijf werd het erg moeilijk om potentiële werkgevers te overtuigen van zijn verblijfsrecht.

Desalniettemin heeft verzoeker actief gewerkt en heeft hij nooit een belasting gevormd voor ons sociaal zekerheidssysteem, noch voor de gemeenschap, bij wege van het OCMW.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het feit dat verzoeker geen verlenging van zijn arbeidskaart heeft gevraagd er op wijst dat hij weinig interesse zou hebben om te werken dient er op gewezen te worden dat zijn arbeidskaart nog een hele poos geldig is. Verwerende partij had hiervan op de hoogte dienen te zijn en dit in aanmerking moeten nemen gezien het een essentieel element betreft van een voor verzoeker enorm ingrijpende maatregel.

Verwerende partij had bij het beoordelen van het feit of verzoeker de gestelde voorwaarden vervuld had moeten rekening houden met de evenredigheidsplicht die op haar als bestuur rust en zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met

praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bij de beslissing om verzoekende partij de verlenging van het toegestane verblijf te weigeren werd er geen rekening gehouden met de banden die hij hier reeds op het grondgebied had opgebouwd. Er werd voorbijgegaan aan zijn economische, culturele en sociale integratie in die zin dat er zelfs niet naar gevraagd werd.

Het evenredigheidsprincipe vervat in artikel 8 EVRM vereist dat er, bij het weigeren van de verlenging van verzoekers verblijfsmachtiging en de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening wordt gehouden met de mate waarin verzoeker niet zou voldaan hebben aan de voorwaarden die aan hem gesteld worden, de legitimiteit van de voorwaarden en de belangen die de Belgische Staat heeft om verzoeker verder verblijfsrecht te ontzeggen en van het grondgebied verwijderd te zien.

Indien we in casu kijken naar de voorwaarden en de mate waarin verzoeker er aan beantwoord heeft zien we dat de bestreden beslissing niet evenredig is.

De verwerende partij heeft voor het nemen van haar beslissing geen evenredigheidstoets gevoerd, noch heeft ze aangetoond waarom de inmenging nodig was in een democratische samenleving.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent het bestaan van een privéleven voor verzoeker op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoekers recht op een privéleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.”

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: “*de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden*” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de zorgvuldigheidsplicht geschonden zou zijn.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 7 juli 2011 op grond van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet gemachtigd tot een verblijf van zes maand “*à partir de la délivrance des documents.*” Na op 16 januari 2012 van ambtswege te zijn afgevoerd, nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 11 april 2012 een beslissing tot herinschrijving in het vreemdelingenregister en werd verzoeker een verblijf toegestaan tot 17 augustus 2012. Met het oog op de verlenging, werden volgende voorwaarden bepaald: “*Voorwaarden voor de verdere verlenging: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loon fiches)+ een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de*

Belgische Staat (OCMW). Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. De tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) mag niet verlengd worden zonder voorafgaandelijke toelating van mijn diensten. Ingevolge artikel 33 van het KB van 8 oktober 1981, zoals gewijzigd door het KB van 27 april 2007 dient betrokkene zich tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag vóór de vervaldatum van de verblijfsvergunning aan te bieden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om de verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen.”

3.6. Op 27 september 2012 diende verzoeker bij de diensten van de stad Antwerpen een aanvraag in voor de verlenging van zijn verblijfskaart, waarbij hij een attest van het OCMW van 4 april 2012, waaruit blijkt dat hij sinds 1 januari 2012 geen financiële steun ontvangt, een attest van 27 juni 2012, waaruit blijkt dat hij een cursus Nederlands heeft afgelegd, een inschrijvingsattest voor een volgende cursus Nederlands, een aantal loonfiches van de maanden november 2011 tot en met mei 2012, zijn arbeidskaart C, alsook zijn A-kaart overmaakte. Nadat de gemachtigde van de staatssecretaris op 12 oktober 2012 verzocht recentere bewijzen voor te leggen van bestaansmiddelen, maakte verzoeker op 27 december 2012 nog volgende documenten over: een inschrijvingsattest bij de VDAB van 12 december 2011 geldig tot 12 maart 2012, een aantal verklaringen van kennissen van verzoeker, waarin zij verklaren geld te zullen lenen alsook een aantal rekeninguittreksels, kaartjes van interimkantoren, een kopie van zijn paspoort, een huurovereenkomst, een inschrijvingsattest voor een volgende cursus Nederlands en een attest van het OCMW op datum van 19 december 2012, waaruit blijkt dat verzoeker geen bijstand ontvangt. Op 15 februari 2013, één dag nadat de bestreden beslissing werd genomen, maakte verzoeker alsnog een arbeidsovereenkomst over.

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 14 februari 2013 een beslissing tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf, waarin in de eerste plaats wordt vastgesteld dat verzoeker slechts op 27 september 2012 verzocht om de verlenging van zijn tijdelijk verblijf, terwijl de geldigheid van zijn A-kaart reeds op 17 augustus 2012 verstreken was. Bijgevolg diende verzoeker ruim na de in artikel 33 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) bepaalde termijn zijn verzoek tot verlenging in. Bijkomend stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker blijkens de door hem voorgelegde documenten niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van de instructie van 11 april 2012.

3.8. In zijn betoog oppert verzoeker *“In hoofdorde”* dat er in artikel 33, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit (de vermelding van artikel 33 van de vreemdelingenwet betreft een materiële misslag) wel voorwaarden zijn opgenomen voor de verlenging van een verblijfstitel op grond van de artikelen 10 en 10*bis* van de vreemdelingenwet, maar niet voor de verlenging van een verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker hebben de voorwaarden, die het bestuur heeft gesteld aan de verlenging van verblijf, aldus geen wettelijke grondslag en worden er voorwaarden aan de wet toegevoegd.

3.9. Artikel 33 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“Tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfs- of vestigingsvergunning of van zijn EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene moet de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbieden om de vernieuwing van zijn verblijfs- of vestigingsvergunning of van zijn EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene aan te vragen. De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot het verblijf op grond van artikel 10 of 10*bis*, van de wet, en die, overeenkomstig het eerste lid, de vernieuwing van zijn verblijfstitel vraagt, legt, tot staving van zijn aanvraag, de documenten over waaruit blijkt dat hij nog altijd de voorwaarden vervult die aan zijn verblijf zijn gesteld. Hetzelfde is het geval wanneer, krachtens artikel 13, § 1, 3e lid, van de wet, de toelating tot het verblijf van beperkte duur van onbeperkte duur wordt.”*

3.10. Uit voormeld artikel kunnen geen criteria worden afgeleid die zouden gelden om de verlenging van een voorlopig verblijf te bekomen, dat op grond van de artikelen 9 (9*bis*) en 13 van de vreemdelingenwet werd toegestaan. De gemachtigde van de staatssecretaris kan, gebruikmakend van zijn discretionaire bevoegdheid, zelf voorwaarden bepalen die aan de verlenging van de verblijfsmachtiging worden gekoppeld. Verzoeker kan dus geenszins worden bijgetreden dat in de beslissing voorwaarden aan de wet zouden worden toegevoegd. Waar verzoeker artikel 33, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit aanhaalt, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling niet op verzoeker van toepassing is aangezien hij zijn verblijfstitel niet heeft bekomen op grond van artikel 10 of 10*bis* van de vreemdelingenwet.

Verzoeker weerlegt in zijn middel in elk geval op geen enkele manier het determinerend motief van de bestreden beslissing dat hij heeft nagelaten de aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijk verblijf te doen binnen de in artikel 33 van het vreemdelingenbesluit vastgelegde termijn. Deze vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat om de bestreden beslissing op afdoende wijze te schragen.

3.11. *“In ondergeschikte orde”* meent verzoeker wel degelijk aan de gestelde voorwaarden te hebben voldaan *“in de mate dat overmacht hem niet verhinderd heeft”*. Verzoeker zet uiteen dat het feit dat hij een hele tijd niet over de nodige papieren beschikte, voortvloeit uit omstandigheden buiten zijn wil en dat hij wel degelijk *“al het nodige heeft gedaan om zich opnieuw te laten inschrijven en zijn kaart te verlengen”*. Een en ander zou te wijten zijn aan verkeerde communicatie op het niveau van de stad Antwerpen, wat ervoor gezorgd zou hebben dat zijn arbeidsovereenkomst niet werd verlengd. Verzoeker beweert dat hij geen werkgever heeft kunnen vinden, maar dat hij wel altijd gewerkt heeft en nooit een belasting geweest is voor het sociaal zekerheidssysteem. Verder wijst verzoeker er op dat zijn arbeidskaart nog een hele poos geldig is. De uiteenzetting van verzoeker doet echter geen afbreuk aan de bijkomende vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag een verstreken arbeidskaart voorlegde en dat zijn bewijzen van tewerkstelling niet recent zijn. Met betrekking tot zijn activiteiten op de arbeidsmarkt wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoeker een inschrijvingsattest als werkzoekende voorlegt dat reeds lang verstreken is, dat de contactgegevens van interim-bureaus geenszins bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk en dat het feit dat hij geen nieuwe arbeidskaart C heeft aangevraagd geenszins op grote werkbereidheid wijst. Bovendien, zo besluit de gemachtigde van de staatssecretaris, doen de eventuele inspanningen die betrokkene gedaan zou hebben om te solliciteren, geen afbreuk aan het feit dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van tewerkstelling. Wat de bewering van verzoeker betreft, dat hij nooit een belasting is geweest voor het sociaal zekerheidssysteem, merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op dat verzoeker weliswaar geen beroep doet op het OCMW voor zijn bestaansmiddelen, maar niet blijkt te kunnen instaan voor zijn eigen onderhoud. De beweringen van verzoeker zijn niet van aard om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

3.13. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België beperkt verzoeker zich tot een louter theoretische uiteenzetting zonder concreet toe te lichten op welke wijze dit privéleven tot uiting komt. De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om op voldoende precieze wijze aan te tonen hoe artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

3.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN